

LASSAN A TESTTEL...

Alig múlt el egy hónap, hogy az Egyesült Államok légi flottájának többsége, az "Akron" nevű léghajó a tengerbe zuhant és hulláira bontotta utassainak legnagyobb részét, máris újabb merész repülő-vállalkozásról hoz hírt a posta. A világ május első napjaiban közvetlen, vasúti menetrendszerű légi járatokat indítottak utnak Németország fővárosa, Berlin és Shanghai kinal kikötőváros között. A több mint hatezer mérföldes úton egyelőre hetenként egyszer közlekednének a Dornier, Fokker és Junkers rendszerű hatalmas német személyszállító repülőgépek, melyek a terv szerint hat nap alatt teszik meg a különben több mint két hetet igénybevevő utat.

A Berlin-Shanghai repülőjárat híre nem okozhat vázami nagy feltűnést Északamerika földjén, ahol — különösen az Egyesült Államok lakottabb vidékein — éjjel-nappal ugyszólván egymást követik az utasszállító és postal repülőgépek; még Kanadában is nagyszerűen kiépítették az éjszakai repüléshez nélkülözhetetlen világító berendezéseket, úgyhogy az Európát és Ázsiát keresztléző új repülővonal nem jelent végeredményben valami különös haladást, különösen ha személyre vesszük, hogy a kezdetleges repülőterek miatt csak nappal közlekednek a gépek, míg az utasok kénytelenek lesznek az éjszakát a repülőtereken tölteni.

Politikai szempontból már érdekesebb következtetéseket vonhatunk le a Berlin-Shanghai ut megnyitásának tényéből. Eszerint ugyanis a Hitlerista Németország legalább ebben a kérdésben megegyezésre jutott az oroszokkal s miután a németek tartják mostantól fogva kezükben a leggyorsabb s így legfontosabb orosz közlekedési vonalat, kétségtelen, hogy ennek révén bizonyos előnyöket fognak kikönyökölni maguknak a nagy kiterjedésű, de teljesen elhanyagolt Oroszországban. Különösen azóta mutatkozik fontosnak ez a szöveg részről, meglehetősen kényszerű német-barátkozás, miután úgy az Egyesült Államokkal, mint Angliával nagyon elhidegült az egyidőben élénk orosz kereskedelmi kapcsolat. Nagy szó tehát, hogy a fejletlen iparu Oroszország kénytelen az állítólag Japánnal szövetkező Hitlerista Németországgal paktálni, csak-hogy fenntarthassa közlekedési rendszerében a lelket.

És noha még vagy egy tucat következtetést juttat eszünkbe a repülésügy legújabb fejleményeinek alakulása, még is a "lassan a testtel" pestiesen hangzó mondatát a mai rohanó világra értették. Az "Akron" gyászos példája is igazolta, hogy nem csupán vívmány mindaz, amit a huszadik század elgépelt alkotási nyujtanak, hanem valóságos nyűg, kolonc is az emberiség nyakán, mely sokszor talán több kárt okoz, mint hasznot. Hiszen ha mára nem is, csak a többtermelésből folyó munkanélküliségre utalunk, egyszerre világosan látjuk a mai gépkorszak romboló hatását.

Kétségtelen, hogy az "Akron" katasztrófája gondolkodóba fogja ejteni azokat is, akik még a csillagokat is meg szeretnék hódítani; pedig ahogy a fák sem nőnek az égig, úgy nem valószínű, hogy élő ember hamarosan oly könnyedén látogasson el a holdba, mint például egyik faluból a másikba. Sőt a biztonságáról elismert angol Imperial Airways repülőjárat egyik gépének legutóbbi lezuhánása, majd most az "Akron" végzetes útja mind arról tanuskodnak, hogy gyalog járn még mindig kevésbé életveszélyes, mint a levegőben utazni. Eszerint nem látszik oly közelnek a London-Grönland-Hudsons Bay-Winnipeg közötti óceán-vonal rendszeresítése sem.

Kanadában a repülőposta korlátozása, illetégek beszüntetése is behizonyította, hogy ma még túl korai a légközlekedést ráerősíteni valamely országra még nagy távolságok e-

setén is. Bizonyára megjön annak az ideje, midőn a körülmények megkövetelik a gyorsított közlekedést, ma azonban őrösen járnak még a vonatok is. Mennyivel okosabb volna tehát, ha mindazt a kimondhatatlan összeget, amit katonai óriásléghajók s bombavetőkék általalkítható utas-repülőgépek építésére költenek, a kézenfekvő bajok tatarozására és egy szebb körélcikszítésére fordítanák! ...

Beszélgessünk

Milyen legyen az életünk?

Nagy átlagban három részre oszlanak az emberek a hordképességük szerint. Az első csoportba tartozók, bármilyen vonatkozásban, mindig többet fogyasztanak, mint amit azért megszolgálnak vagy megadnak. Vagyis ezek többet kerülnek a társadalomnak, mint amennyit kitermelnek. A második csoport viszont meg csak éppen annyit ad, mint amennyit felhasznál. Ez a csoport bár nem terhel meg a társadalmat, de nem is segíti. A harmadik csoport ellenben az, amelyik mindig többet ad és alkot, mint amit saját magára költ. Nyilván ez a csoport tartja fenn a társadalmat és segíti azt előre.

De minek gondolkodunk ilyen nagy, átfogó méretekben? A problémákkal akként tevétezzünk, mint a csillagok a csillagokkal, vagy az életbuvár a sejtkekkel. Az egyik a messze-látót, a másik meg a mikroszkópot használja. Tehát a nagyobb vagy kisebb vonatkozású dolgokban való elgondolások által próbáljuk megérteni az életkérdéseket. S ezért szükséges az emberi lét összértékét is figyelembe venni.

Természetesen az lényeges, hogy mit művel az egyik vagy másik vezető. Egyéni szempontból fontos tanulmányozni egyeseket életét. De társadalmi szempontból csak lényesebb az emberek életét a csoportok szempontjából megfigyelni.

Már most, ha tényleg úgy van, hogy csak egy bizonyos (mondjuk a harmadik) csoport az, amelyik fejleszti s volt taképpen fenn is tartja a társadalmi létet, akkor tudatosan is ezt a csoportot kell megerősíteni ebben az életben.

Ez volna tehát mindannyiunknak az igazi feladata. Szóval nem az életet kihasználni vagy vele üzletszerűen megalkudni, hanem azt meggazdagítani.

Az égitestek gyönyörű harmóniában vannak egymás mellett és pedig úgy, hogy mind függ egyik a másiktól az egye-temes törvény kívánalma szerint.

Ugyanez lehetséges az emberek világában, ha megadnák az emberek egymásnak a kölcsönös vonatkozása értékelést.

Tehát legyen az életünk olyan, ha csak lehetséges, hogy abból másnak is származzék előadás.

Asszonyoknak

ANYAK NAPJARA

Egy kedves asszonytársatok felszólítására, e szép kis csonka Haza egy öreg magyar asszonya küld most hozzátok magyar anyák néhány meleg szívből jövő szót. Oda a messze távolba, Uj hazátokba, ahová a kegyetlen sors mostohasága

folytán jutottatok. Azon reményben, hogy ott a messze távolban is megőrizték régi Hazátok és nemzetetekhez való ragaszkodástok és szereteteket, merem e szótatom Hozzátok inténi.

A jó Isten nagy megpróbáltatást küldött reánk, de bármily

nyomorultak vagyunk is jelenleg, gondoljunk br. Eötvösünk jóslatára: "A magyar nem veszhet el, ha az egész tölgyes kiáraszt, az szent helyé válik. egyetlen egy makk marad, abból ismét tölgy lesz, s így vagyunk mi is. Meglehet, a fergeteg ledönt, nehéz idők mennek el felettünk, melyek alatt szinte nyomunk is eltűnik, az emberek megfedekeznek rórlunk, de egyszerre új csemete tárnad a népek nagy mezején s a jövő bámulva fogja látni, hogy a makk kihajtott, hogy ismét magyar nemzet áll kö-zöttük."

Anyák, a jó Isten minden emberre feladatot bízott, de főleg a nőre, kit anyává tett, akire reábizott egy új ember palántát. Milyen fenséges hivatás is tennék legtekéletebb teremtését testben és lélekben egészé-gezen felnevelni. Mily fenséges ajándéka Istennek ez a megbízatás! Ha ezt minden anya át-gondolná, átérzné, akkor o-lyan lenne, mint a legkitűnőbb kertész, ki virágot fíradhatatlan szeretettel ápolja.

De ti, mint magyar anyák, szentebb hivatást nyertek. Hisz nagy Széchenyink is így írt: "Ti vizitek karjaitokon életbe a kisdéd nevédekét s jó polgárrá nevelitek; a ti nemes tekintetetekből szi a férfi lelkierőt s elszánt bátorságot. S ha léte alkotódik a haza ügyében, ti fontok koszorút homlok körül. Ti vagytok a polgári erény s nemzetiesség védangyala, mely nélkülületek hiánytalan, ha ki nem fejjik vagy nemso-kára elhervad, mert ti vontok minden körül báját és életet. Ti emeltek egekbe a pórt s halhatatlanságra a halandót."

Az anya van hivatva a nemset, szépet, az eszményt gyermekeibe belecsepegtetni. Az első pillanattól fogva, midőn gyermekével, gyermekeivel foglalkozik, felejtse el minden bajt, küzdést és szenvedést, ne hűlőszét s nagy szeretettel, mindegy mosolygva foglalkozzék az édes apórsággal, hogy kis szívében az öröm virágai nyil-ladozzanak és így kedélye vidá-mabb, szép eszmék iránt fogé-konyabbá válik, mintha keserü,

zugoló, rosszkedvű anyát lát-maga előtt és durva hangokat hall maga körül. Az az otthon, ahol az anya derült, napugárt áraszt, az szent helyé válik. Az az otthon felejthetetlen lesz még késő vénségünk is és úgy a gyermeket, mint a felnőtt em-bert sok ballépéstől visszafart. ahol a családi élet bármily gon-dok között eszményi, mert val-lásosság türe'embre és kitartás-ra ad erőt, ott a családot az i-gazi szeretet kapcsolja össze, ott a szeretet egymás iránt fi-gyelmessé és elnézővé teszi a családtagokat és ott eszmék i-kánt lelkesülnek, mert ha a gyermek megtanulja a szülői házat becsülni, szeretni, tisztel-ni, az mind azt a gondolatot, amit ott szív magába, egész é-telére megőrzi. Tanítsátok hát magyar anyák és csepegtessé-tek be kis gyermekeitek szívé-be már kicsikortól fogva az eszményeket: vallásosságot, tiszta lelkiességet, hazaszeretetet és fiem zeti érzést. Minden nemzet csak addig állhat fenn, míg annak polgárai bármennyire el-váltak is egymástól, mint a fák, nak messze eltérő ágai egy kö-zös törzsbe egyesülnek, ez pe-dig a hazaszeretet. Ti távol élő magyar anyák mélyen vessétek bele serdülő gyermekeitek le-lkébe ezt a szent szeretetet, mert nagy szüksége van a sze-gény megcsontított Hazánknak minden, még távol élő honfíra-ra és honleányára is. Minél job-ban megszereti, mindennél e-lőbbre tartja a családi fészéket, édes otthonát a gyermek, ugy-fogja szeretni, megbecsülni é-kes hazáját is. Amint ragaszkodik a gyermek a szüleikhez, test-vérieihez, úgy fog ragaszkodni hazájához is szeretni fogja mán denek felett, még ha felismerte is hibát ...

Ott látjuk, mint jó magyar anyát Rákóczié, Zrinyi Iónát, kinek Ferenc fiát tőle már 12 éves korában elszakították, osztrák-német nevelőkre biz-ták, és a gyermek ifjunak sem édes anyját nem szabadott lát-nia, sem édes hazájának nevét ajkára vennie. Mint felnőtt if-ladozóknak és így kedélye vidá-mabb, szép eszmék iránt fogé-konyabbá válik, mintha keserü,

mint házas ember hazakerült magyar birtokaira és meglátta, tapasztalta nemzetének elnyo-matását, mint tavasszal a ter-mészet lerázza magáról a téli ál-mot és pompásan kiujul, úgy mindaz a nagy honfi érzés, szép nemes eszmék, mket édes anya Zrinyi Ióna a kis II. Rákó-czi Ferencbe elvetett, kipattant és nemzetének, kuruc magyar nemzetének halhatatlan feje-deleme és az elnyomottak felsza-badtója ő lett és hazaszerete-te, nemes lelke bevillágit még napjainkba is. Ez a példa vilá-gosan megmutatja, hogy azo-kat az eszméket, amiket az é-desanyja kis gyermekének zen-ge szívébe csepegtetett az édes otthonban, bár idegen körbe jó is és ellenséges hangulattal vagy más eszmékkel töltik is meg lelkét, nem felejt el soha, alapjelleme azon épül fel. Zri-nyi Ióna nagy magyarnak, hon-áti szerető, nemzetért rajon-gó, vallásos fiut nevelt Ferenc fiából tizenkétéves koráig, ez alapeszméket nem dönthető már meg semmi idegen befolyás vagy nevelés, elaltathatták benne az oroszliant, de midőn alkalom kínálkozott, felébredt az és láncát letépte.

Nem azért enditem meg ezt a példát, mintha minden anya Rákócziakat nevelhetne, de igenis minden anya hivatva van tisztességes, becsületes, köteles ségérzésű és kötelességtudó, val-lásos, helyes gondolkozású és megelegetett honfiaként, hon-leányokként nevelni. Minden a-nya, aki átgondolja hivatását, úgy érez, hogy ajándékát, mit Istenlőt nyert gyermekében, a legjobban a legtekéletebb em-berről szeretni nevelni. A leg-tekéletebb lény sohasem önző nem el csupán magának, hanem Istenlőt nyert tehetségét fejleszti és használja azokat em-bertársai javára. Az volna a legszebb krisztusi élet, ha min-denki másért is cselekednék és így kihalna az irigység, kapzsi-ság és önzés. Így válnék aztán valóra nagy Széchenyinknek a magyar anyákba vetett remé-nye. Nemcsak az a jó hazafi, aki vért áldoz a hazájáért, de igenis minden magyar ember, aki kötelességét hiven teljesíti

A GYEREK

IRTA: SOMLAY KÁROLY

Fesidezik a hajnal. A meny-bolt keleti pereme megszaggat; vörös, lila, fehér színek olvad-oznak egymásba. Finom csip-kék és ibolyamezők úsznak a bárányfelhőkön. Mély titko-kat, halk dalokat hoznak a se-téltombu erdőkből a párás fu-vallatok.

A jegenyék alatt megmozdul a falu. Ajtók, ablakok tárul-nak. Minden udvaron lüktet az élet, csak a Remete Sándor háza csöndes. EGYMAGBAN Ö-ÖDÖG a tornácra, mint a szám-kivetett. A haját, a homlokát cirókálva, egyedül semmisé-dik. Az ébredő égitestet néze-dgéli, amelyik éppen olyan, mint egy lángugarakból készült bo-rozdáskerek.

— Uram, Istenem, mi eszi az én lelkeket éjjelen, nappal-on? — tépelődött és rágyújtott a kurtanyelű makkospipára. Olyan az orcsája, mint a fonnyadt levél. Színtelen, szo-moru. A múlt éjszakát is ébren virrasztotta. Nehéz az éjszaka annak, aki a nappaltól csak győtrődést vár. De nehéz az éjszaka annak ...

Hét éve, hogy nem hál ve-tett ágyon. Most is az ereszlet alatt a szalmadikón szemhu-nyás nélkül fűzögette ésbontó gondolatait, hogy ma, vasár-napon fogják a szécsékről ki-papolni a féltelkes Kerék Zsó-fival ... Hét év óta örvégyel, most jár a java éveiben. Szin-te ösönlik testéből az egészség, hát asszonyt, hitest kíván. Fe-léséget akar, akinek lelkébe be Eszti nélkül ...

legyökereztesse a saját lelkét. Fiatal hitespárt akar, akinek tejarcát glóriaként árnyékolják a csigákba kunkorodó, búza-színű hajfűrtök. Hát mána fogják jmeghirdetni a gazdag, a szép, a büszke Zsófi-val.

Csak-hogy mikor a negyven felé gázol az ember, olyan, mint a fősvény szatóság; két-szer, háromszor is mérőserpe-nyőre teszi a portékát. Remete Sándornak is mázsás gon-doktól füstölög a feje. Egyszer-re aztán minden felborító, el-szánt az dác villan a szeméből.

— Azért is! ... Megúntam már a gúnyolódásokat — mor-mogta. — Hét év óta csak Re-metének csúfolnak, becsületes nevetem, a Muhort már el is fe-ljettették a faluban. Marnak, hogy özvegységem óta nem me-rek fejérnépre pillantani ... Most majd megmutatom, hogy megtaláltam magamat.

A szentegyház feől álmosan búgott a zsoltár: Én lelkem, ml-re csüggedsz el, Mit kesergesz ennyire? ... Sándor gazda fe-njéből is mintha elszálltak volna a félig elgondolt gondolatok. De csak azért repültek el, hogy rajosodva, hullámokat verve térjenek vissza.

— Eszter! Eszter! — hajos-kodott a garádcsra kuporodva — Mindig előttem sötétedik az árnyékod ... Hogy én szeny-nyeztem be az életedet, hogy én vettem el a szerencsédet ... De a faluban úgy beszélik, hogy nem én vagyok a becsü-leled rablója ... Most vége lesz majd a sok locsifecsi be-szédnek ... Kerék Zsófi a má-t-kám ... Maj csak elszek én-leit:

Két éve, hogy a baj történt. Ószi dér sápadozott az ugar-me-zőkön, a pusztákon vastag kö-dök úsztak, mikor Eszterék zsol-ló, lérházikójába megrkezett a kis vendég ... Az apátlan — a nyagász ...

Vörösré sirta akkor szemét az Eszti, de senki nem vigasz-talta. Csak az édesanyja ér-zett vele, csak az anyja értette meg, csak az anyja beszélte le, hogy a világ szeme elől men-t a Tiszának a cudar férfi miatt. Lassacskán aztán belé-aszálódott a szegyenbe ... Még hogy szegény? Büszke a fiára.

Muhor Sándort meg tüzelget ték némenaszonyok, hogy az Eszti azért köti szegyenét az ő nevéhez, mert be akar ülni a vagyonába. Ebadta, 70 lánca-lja termőföldet nem mindenki ráz ki a pruszliszebből.

Bár ő tudta, hogy rágalom mindez, mégis megadta magát a közeleménynek, hogy ta-nyásgazda vegyen el gazda-lányt, ne pedig holmi dohány-keresztés leányát. Sose ment többé Esztikéhez. Ha vétele-nül találkozott vele, kitért elő-le.

Egyszer mégis úgy fordult a sora, hogy nem kerülhette el, mert a leányasszony beállított hozzája.

— Ismer maga Istent, Sándor? — kezdte szeliden. — Ne féljen, nem rimádkolni gyöt-tem, nem is fenyegetni. Csak azt akarom hallani, miért utál-ja a kis pulyánkat.

— No bí' aki lelke van, hát nekem ahho' a gyerekho' sem-mi közöm ... Nem az én vé-dőrem ... Isten bocsá', ki tudja, kinek ijafia a gyerekek.

Mintha megnevelt volna szegény Eszter. Hullámos ér-zelmeit, csak gyorsított lélek zete árulta el. Sudár derekát kihúzta, a fejét fölcségette, lágy-nézésű szemét rávetette a pó-regatyás, papucos férfira. Egy hanggal sem védte az igazát. Pedig nagyszívesen hallgatta volna Muhor Sándor, ha porbe-szállt vele ez a nyulánk, izmos teremtes.

De lekicsinyelte. Szóra sem tartotta érdemesnek. Pedig a Kerék Zsófi-val a gyűrűváltást még vissza lehetne csinálni.

Erik a kalász. A Tisza holt-ágainak fűzeseiben nyitnak az aranyvirágok, lengedez az ár-valányhaj. A nádasban bibicek szárcsák, kacskák, gémeik lár-máznak, cerkók visongatnak. A cserjés rétség felett seregély-csapat vonul a szőlős kertek felé. Az öreg Istók a csöszfá-ról szemlélteti a napverődéses tájékat.

Muhor Sándor a szőlőke ve-zető gyalogösvényen, a jáhóros-érdőske mellett ballag. Sal-langos irhabundáját kifordítva terítette vállára. Gombáros ka-lapja mellett fűrszárnyat len-get a szellőske. Közösbőn a lakodalma, hát borfejténi me-gyen.

Izzadtan ér a pincszerre, a-hol a borházban érik a sok ré-gi bor. A javát kell választania. Gégenyilázó bort kell a násznépnek adnia. Ne' mond-ják, hogy canköval itatja őket.

Válogat. Kóstolgat. Az egyik hordóra vonást húz kétával.

— Jó vágása van, e' lesz a lakodalmas — mondja mosoly-gósan, aztán egy cserépkanc-sót teletöltve, leheveredik a díofa alá terített subára.

Időgál. Gondolkodik. Ugy elsüllyed magába, hogy a gye-püsövényen csipogó pintyöket se hallja. Csak az égen legel-észő felhőbáránnyokat nézegeti. Szeretné szívére ölelni az eget, a viruló mezőt, az erdőt, az il-latos levegőt.

Alig vette észre, hogy már bukdácsol a Nap. Utolsó suga-rai a fűzeseken tükröznek. Az alkony hintegéti sápadt vilá-gosságát. Muhor Sándor fejét a mellére lankasztva, kocog is már hazafelé.

Csapázos, mert lábnyomokat mutat a homok. A nyires vé-gén egy fehérszép pillant meg aki most vált utat a kaszálók-ról a falu felé. A fején turpi-rós kendő. Százfodru szoknya-ja alól elő-elővillannak mezite-len lábszárai.

— Kurtább lesz az ut, ha a-gyonbeszélgetjük az időt. — gondolja és szaporítja a lépé-seket.

Hamarosan el is éri a nőt. Bezeg meghököl tőle, mikor fölisméri benne — Esztert ... Karján a kisgyerek, hátán egy kőtényri sarjú. Mint a frissen öntött bronz, úgy fémlött orcsá-ja a kendő alól.

— Mit ijedezik tőlem? Nem vagyok én srból följáró lélek, — szól mosolygósan a leány-asszony.

— Lássan kása, ne rotyogj! volna az arcába. Csak nézi Esz-tert, akiben a szenvedések mint ha elmúltak volna. Sima, de-rült volt a képe.

— Ho'mmst szógál az egisz-sig, Eszti? De nagyménkü ter-het cipelsz a hátadon.

— Nagyobbat a lelke-men ... Elleven vart. Mégse roskadok össze.

A férfi válaszolni akar, de nyelvén hal a szó. Jó darabon hallgatagon kullog. Bár kü-lönös feszítő erők nyitogatják a szívet, mégsem szól.

A patakon is át kell menniök A felhőszakadás elsodorta a padlóburit, hát át kell gázolni a vízen. Csak-hogy bajos a sar-júval, meg a gyerekekkel neki-vágni a fodrásos érnek. Előbb hát a sarjut viszi át Eszter; a csöppesség addig elfekszik majd a homokos parton.

A gyerekek csak ez kellett. Sírásra görbült az ajka. Fújta, ahogy csak bírta.

— Gyözi tudóvel. Pacemán-tos rektor lenne belőle — dé-vajkodik gazd'uram és egy mé-zeskörtét nyujt az emberkének, aki kurtu életében most látha-tott először gyümölcsöt, mert csepp érdeklődést se mutatott iránta. Sőt, magasabb skálá-lva folytatja a sirást. Arca szin-te belekékül a hangtornába.

A tatárbauszú férfi hát ölére kapja és cipeli az anyja után. A leányasszony hátratekint. Elhül. Fellobban benne az anya büszkesége. De feltámad a lel-ke mélysegein alvó keserűség is. Rámorran Sándorra:

— Nem röstelli a más pulyá-ját dajkálni? Adja ide.

— Lássan kása, ne rotyogj! ... Okos csapón jár már az eszren, — Mondja az ember és szívére simítja a gyereket, aki mint züldágon a fgriss levél, haj-ladozik a domború mellen.

— Aggya má azt a gyereket — Tökmag legyen a nevem, ha adom.

— Nocsak, mordáj egy férfi maga ... A tündöklésit, valahol egy férfi van!

Öregeste lett, mire a falu alá értek. Az akácok és eperfák alja tele van beszélgetőkkel. Eszter megint kezd:

— Mit szól majd a sok be-csületes lélek, ha meglátják karján ezt a gyereket?

— Hogy átnyalábolta a nya-kamat az aranyom ... Akármil legyek, ha reá nem ismert az apjára ... Idéggel nem cim-borál össze ilyen nagyhírtele-nében a gyereket.

Eszter cipőre teszi a kezét, a férfi elé áll.

— Megösméri kelmed a gye-rekét az egész falu előtt? — kérdezi könnyes pillákkal.

— Megösmérem az egész vi-lág előtt — feleli dacosan Mu-hor Sándor.

... Néhány legény dalozott a templom előtt. A lassu nó-ták beleolvadtak a Tisza szel-lőbe. Az egék a mezőket har-matozták. Az Eszti pillán is harmatozott a boldogság.

A megalázott érdem főlemel-ésének érzése harmatozott a pillán.

